

NIŠTA OSIM ŠTAPA

15. nedjelja kroz godinu, B

Isus pripravlja apostole na njihovu buduću službu. Odlučuje ih poslati dva po dva. Dvanaestorica po prvi puta odlaze na misijsko putovanje. Isus im pri tom daje snažan znak njihova apostolstva: dobivaju vlast nad nečistim dusima. Za Židove je to bio najjači znak kojeg su dosada vidjeli smo kod Isusa. Velik je to trenutak za apostole. Uzbuđeni su. Sada dolazi neobična Isusov postupak: zapovijeda im „da na put ne nose ništa osim štapa: ni kruha, ni torbe, ni novca o pojasu, nego da nose samo sandale i da ne oblače dviju haljina.“

Što je Isus time htio postići? Koliko god romantično zvučalo, nije lako razumjeti Isusov postupak. Jedni će spremno ustvrditi kako je to moglo biti tako u izuzetnom slučaju, kad je u pitanju Isus i njegovi učenici, ali da je inače takav govor i takav životni stav lišen svake ozbiljnosti i odgovornosti. Ne može čovjek, reći će, samo tako, „grlom u jagode“. Pa i poslovice veli: „Tko nosi, ne prosi.“

Drugu će, baš nasuprot, braniti u potpunosti Isusov stav shvaćajući ga nekako doslovno, baš kao što su u povijesti to neki rado činili. Tvrđit će, naime kako materijalne stvari nisu uopće bitne, nego da treba živjeti doslovno poput „ptica nebeskih.“ Takvi onda lako dolaze do prezira svega zemaljskog, a neki odlaze i u fanatizam.

Što se zapravo krije iza ovih Isusovih riječi? Rekao bih da on jednostavno želi apostole lišiti tjeskobe, baš kao što to on u više navrata čini. Šalje ih da propovijedaju i činite snažne znakove. Trebaju biti svjesni da ih on, Isus, šalje, i da im daje da čine snažne znakove. Prema tome, ne trebaju biti zabrinuti ni tjeskobni. „Vrijedan je radnik svoje plaće.“ Ne prezire Isus ovomezaljskih darova, nego želi naglasiti prednost duhovnih stvarnosti. Tako ćemo kasnije npr. kod apostola Pavla vidjeti da on živi od rada svojih ruku: bio je naime šatoraš. I smatrao je to potvrdom svoga apostolstva da nikome nije bio na teret. To znači da Pavao ne odstupa od Isusova stava, jer Isus samo želi naglasiti da nije potrebno tjeskobno se brinuti. Konačno, i Isus je bio radio, tako da su ga nazivali „tesarovim sinom“.

Sad se već možemo lakše prepoznati. Koliko puta smo se uhvatili kako tjeskobno računamo koliko imamo kruha ili novca. Koliko li samo vremena i unutarne snage trošimo na takva razmišljanja. Koliko puta je zbog toga planula svađa, zatinjala zavist, sjevnula osveta, eksplodirao grijeh? A kada govorimo o tjeskobnom razmišljanju o kruhu i novcu, može se upitati ulažemo li i približno toliko napora da oplemenimo svoj duh, da duhovno uznapređujemo. Staram se za kruh svagdanji, da namaknem ono što je potrebno za svakodnevni život. I to je u redu. No u isto vrijeme se mogu zapitati ulažem li s druge strane isto toliko energije da se npr. izmirim sa svojim prijateljem, da poboljšam svoju molitvu, da usmjerim svoj život prema Bogu?

Isus i mene želi osloboditi tjeskobe. Puno mi daje u ruke. Određuje me za svog apostola, daje mi vlast nad zlim silama ovoga svijeta. Imam Isusa uza se, njegova sila djeluje po mojim rukama! I što bi mi to još trebalo? „Ne nosite ni kruha ni novca o pojasu, ni dviju haljina“. Što to Gospodin hoće? Samo to da živim s njegovom milošću i od njegove milosti. Radosno i bez tjeskobe. A on već zna što nam je potrebno. I učinit će da to i dobijemo. Svojim radom i njegovom milošću.

Zvonko Pažin